

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, nar. X, bytem Ž., P., zastoupena JUDr. Janem Walterem, advokátem, se sídlem Žatec, Volyňských Čechů 837, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2016, č. j. MV-63307-2/KM-2016,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2016, číslo jednací MV-63307-2/KM-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl ke stížnosti žalobkyně podle § 16a zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, potvrzen postup povinného subjektu – Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru vnitřní kontroly, při vyřizování žádostí žalobkyně ze dne 22. 3. 2016 o poskytnutí informací.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 23. 3. 2016 požádala Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) o poskytnutí informací podáním,

kteřé bylo označeno jako „Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.“, s výslovným uvedením, že žalobkyně požaduje informace „na základě zákona o svobodném přístupu k informacím“. Žalobkyně požadovala poskytnutí následujících informací:

„1a. veškeré zážnamy a písemnosti týkajících se vyřizování stížnosti JUDr. J. W., advokáta, ze dne 28.1.2016 na plk. J. P., vedoucího ÚO Ch., včetně případného vyjádření plk. P. k této stížnosti,

1b. sdělení, jaká konkrétní opatření byla přijata v reakci na zjištění učiněná při vyřizování této stížnosti, zejména jaká konkrétní opatření byla učiněna k nápravě zjištěných pochybení a k předcházení takovým pochybením od budoucnosti, kopie veškerých zážnamů a písemností dokumentujících tato opatření,

2a. veškeré zážnamy a písemnosti týkajících se vyřizování stížnosti JUDr. J. W., advokáta, ze dne 4.2.2016 na plk. J. P., vedoucího ÚO Ch., včetně případného vyjádření plk. P. k této stížnosti,

2b. sdělení, jaká konkrétní opatření byla přijata v reakci na zjištění učiněná při vyřizování této stížnosti, zejména jaká konkrétní opatření byla učiněna k nápravě zjištěných pochybení a k předcházení takovým pochybením od budoucnosti, kopie veškerých zážnamů a písemností dokumentujících tato opatření.“

Žalobkyně uvedla, že dne 11. 4. 2016 obdržela od povinného subjektu přípis č. j. KRPU-64254-2/ČJ-2016-040066-HN, ze dne 4. 4. 2016, v němž jí, resp. jejímu právnímu zástupci, bylo sděleno, že ani v jednom případě není možno postupovat dle § 2 odst. 3 informačního zákona, jelikož pokud se týká zástupce JUDr. W., ten podal ve věci stížnost dle § 175 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, byl účastníkem řízení a má tedy právo nahlížet do spisu podle správního řádu. Žalobkyně Mgr. W. však nebyla účastníkem správního řízení a poskytování informací a nahlížení do spisů v jejím případě upravuje správní řád. Proti tomuto postupu podala žalobkyně dne 11. 4. 2016 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, s tím, aby žalovaný přikázal povinnému subjektu ve stanovené lhůtě její žádost o informace vyřídit, jelikož dle jejího názoru informace poskytnuty nebyly a žádost nebyla ani odmítnuta. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2016, č. j. MV-63307-2/KM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl postup povinného subjektu při vyřizování stížnosti potvrzen.

Žalobkyně předně namítla, že nepovažuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za přehledné.

K vyřízení žádosti ohledně bodů 1a. a 2a. žalobkyně uvedla, že nebyla správná úvaha žalovaného, pokud žádost posoudil a vyřídl jako žádost o nahlédnutí do správního spisu podle správního řádu s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 2 odst. 3 informačního zákona. Tato judikatura dle názoru žalobkyně na daný případ nedopadá, neboť žalobkyně není účastníkem správního řízení a předmětem žádosti není celý správní spis. Postup žalovaného označila za schizofrenní, neboť ten na jedné straně uvádí, že žádost žalobkyně není žádostí o informace, na druhé straně při vyřizování stížnosti žalobkyně postupoval podle informačního zákona. Dále uvedla, že nesouhlasí s tím, aby její žádost o informace byla posuzována v rozporu s jejím obsahem jako žádost o nahlédnutí do spisu.

K vyřízení žádosti v bodech 1b. a 2b. žalobkyně uvedla, že je rovněž nesprávná úvaha žalovaného o tom, že by požadované informace byly žalobkyni poskytnuty v posledním odstavci přípisu ze dne 17. 3. 2016 adresovaném JUDr. J. W. pod č. j. KRPU-56320-2/ČJ-2016-040066-HN. Tento přípis byl určen osobě JUDr. W., který neměl povinnost uvedeně sdělovat žalobkyni. Kromě toho byly poskytnuté informace neúplné, tedy nemohly by žádost žalobkyně v bodech 1b. a 2. vyřídit. Navíc žádost žalobkyně byla podána až 23. 3. 2016, tedy šest dní po údajném „vyřízení“ věci přípisem ze dne 17. 3. 2016, žádost žalobkyně tak uvedeným přípisem vyřízena být nemohla. Žalobkyně podotkla, že povinný subjekt je povinen informaci poskytnout žadateli přímo, nikoliv přenášet tuto povinnost na třetí osoby.

Žalobkyně dále konstatovala, že postupem žalovaného bylo porušeno její subjektivní právo na informace, byla na svém právu na informace zkrácena, přičemž Ministerstvo vnitra nedostalo své povinnosti zjednat nápravu, neochránilo žalobkyni před nečinností a nepřikázalo povinnému subjektu žádost vyřídit.

Závěrem žalobkyně shrnula, že vyčerpala prostředky ochrany a je aktivně procesně legitimována k podání žaloby.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah správních spisů a odůvodnění napadeného rozhodnutí a zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že žádost žalobkyně ze dne 22. 3. 2016 vyřídil přípisem ze dne 4. 4. 2016, s tím, že není oprávněn posuzovat postup kontrolních orgánů policie při vyřizování stížností podle § 175 správního řádu. Doplnil, že dne 29. 1. 2016 a 4. 2. 2016 byly povinnému subjektu doručeny stížnosti dle § 175 správního řádu od právního zástupce žalobkyně na plk. P., vedoucího Územního odboru Ch., které byly sloučeny pod č. j. KRPU-259927/CJ-2015-040066-HN-3-S. Část podání ohledně překročení pořádkových lhůt byla shledána důvodnou, část podání ohledně údajného lhaní plk. P. nikoliv. Následně požádal JUDr. W. dne 14. 3. 2016 podle informačního zákona o stejné informace jako žalobkyně (jeho matka) v předmětné žádosti, jeho žádost byla vyřízena s odkazem na § 2 odst. 3 informačního zákona. JUDr. W. proti vyřízení stížnost nepodal, ale podal novou žádost ze dne 22. 3. 2016 v zastoupení své matky.

Pokud se týká žádosti žalobkyně v části 1a. a 2a., žalovaný odkázal na § 2 odst. 3 informačního zákona, s tím, že úmyslem zákonodárce je „nezdvojovat“ právní úpravu pro získání informace, je-li komplexně upraveno její poskytování. Každou žádost je třeba hodnotit podle jejího obsahu, přičemž žádost žalobkyně byla ve skutečnosti žádostí o nahlédnutí do spisu, kde se uplatní zvláštní úprava podle správního řádu a nikoliv informační zákon. Ohledně části žádosti 1b. a 2b. byla informace žalobkyni poskytnuta povinným subjektem v posledním odstavci přípisu ze dne 17. 3. 2016, adresovaném JUDr. W., pod č. j. KRPU-56320-2/CJ-2016-040066-HN.

K námitkám žalobkyně žalovaný souhrnně uvedl, že podání žalobkyně přijal jako žádost o informace, s tím, že ji vyřídil podle § 2 odst. 3 informačního zákona, neboť i podle judikatury je žádost o poskytnutí kopie celého spisu považována za žádost o nahlédnutí do spisu a každou žádost je třeba posoudit podle jejího skutečného obsahu. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně v replice ze dne 15. 7. 2016 k vyjádření žalovaného doplnila, že podle jejího názoru se v daném případě judikatura Nejvyššího správního soudu neuplatní, neboť jednak žalobkyně není účastníkem správního řízení, o kterém je povinným subjektem veden spis, jednak předmětem žádosti není celý správní spis, k čemuž se žalovaný nikterak nevyjádřil. Dále žalobkyně uvedla, že podání, které je označeno jako „Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.“ a výslovně uvádějící, že žadatel žádá informace „na základě zákona o svobodném přístupu k informacím“ nemůže být vykládáno tak, že jde o podání jiného druhu. Závěrem žalobkyně poukázala na „malý rozsah“ polemiky žalovaného s žalobními námitkami.

K jednání soudu dne 26. října 2017 se řádně předvolaný žalobce nedostavil, omluvil se a souhlasil s projednáním věci bez své účasti. Žalovaný setrval na svých skutkových a právních stanoviscích a navrhl zamítnutí žaloby.

Správní spis pak obsahuje pro danou věc především tyto podstatné dokumenty:

Písemnost označenou jako „Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.“, ze dne 22. 3. 2016, podanou dne 23. 3. 2016 prostřednictvím zástupce žalobkyně JUDr. J. W., k Policii ČR – Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, tohoto znění: *1a. Prosím o poskytnutí kopií veškerých zážnamů a písemností týkajících se vyřizování stížnosti JUDr. J. W., advokáta, ze dne 28.1.2016 na plk. J. P., vedoucího ÚO Ch., včetně případného vyjádření plk. P. k této stížnosti.*

1b. Prosím o sdělení, jaká konkrétní opatření byla přijata v reakci na zjištění učiněná při vyřizování této stížnosti, zejména jaká konkrétní opatření byla učiněna k nápravě zjištěných pochybení a k předcházení takovým pochybením od budoucnosti. Prosím o kopie veškerých zážnamů a písemností dokumentujících tato opatření.

2a. Prosím o poskytnutí kopií veškerých zážnamů a písemností týkajících se vyřizování stížnosti JUDr. J. W., advokáta, ze dne 4.2.2016 na plk. J. P., vedoucího ÚO Ch., včetně případného vyjádření plk. P. k této stížnosti.

2b. Prosím o sdělení, jaká konkrétní opatření byla přijata v reakci na zjištění učiněná při vyřizování této stížnosti, zejména jaká konkrétní opatření byla učiněna k nápravě zjištěných pochybení a k předcházení takovým pochybením od budoucnosti. Prosím o kopie veškerých zážnamů a písemností dokumentujících tato opatření.

Na tuto žádost bylo reagováno sdělením Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 4. dubna 2016, v němž bylo ve vztahu k zástupci JUDr. W. uvedeno, že s ohledem na ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze postupovat podle informačního zákona, neboť v daném případě byla podána stížnost dle § 175 správního řádu, z čehož vyplývá právo žadatele jako účastníka řízení nahlížet do spisu podle správního řádu. Ve vztahu k žalobkyni bylo konstatováno, že ta nebyla v předmětných stížnostech účastníkem řízení, nelze tedy rovněž s odkazem na § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím podle tohoto zákona postupovat, ale uplatní se postup podle správního řádu. Tato odpověď byla adresována JUDr. J. W., advokátovi.

Následně žalobkyně, zastoupená JUDr. W., podala stížnost ze dne 11. 4. 2016 na postup Policie České republiky při vyřizování žádosti o informace podané dne 23. 3. 2016. Zde konstatovala, že k uvedené žádosti neobdržela ani požadované informace, ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Jelikož zákonná lhůta k vyřízení marně uplynula, podává tuto stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, a navrhuje, aby nadřízený správní orgán přikázal povinnému subjektu žádost ve stanovené lhůtě vyřídit.

Napadeným rozhodnutím byl postup povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona potvrzen. V odůvodnění žalovaný zejména rekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že nebyl naplněn důvod, pro který lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Povinný subjekt žádost žalobkyně vyřídil, když odpověděl přípisem ze dne 4. 4. 2016, s tím, že nadřízený správní orgán není oprávněn posuzovat postup kontrolních orgánů policie při vyřizování stížností podle § 175 správního řádu. Dále odkázal na znění ust. § 2 odst. 3 informačního zákona, kdy z uvedeného vyplývá úmysl zákonodárce „nezdvojovat“ právní úpravu pro získání informace, je-li komplexně upraveno její poskytování, včetně případného odeprání a opravných prostředků. Pokud žalobkyně požadovala v bodech 1a. a 2a. své žádosti zaslání všech kopií písemností ze spisu, lze tuto žádost podle obsahu vyhodnotit jako žádost o nahlédnutí do spisu, přičemž nahlížení do spisů ve správním řízení je upraveno v § 38 zák. č. 500/2004 Sb. Tuto úpravu je třeba vzhledem k jejímu rozsahu považovat za zvláštní úpravu poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona, což je potvrzeno ustálenou judikaturou správních soudů, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu. Je tedy třeba postupovat podle zvláštní úpravy, přičemž opačný postup by byl v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. V postupu povinného subjektu žalovaný neshledal pochybení, neboť žalobkyně požadovala nahlédnout do spisu, na což se informační zákon nevztahuje. Informace k bodům 1b. a 2b. byla žalobkyni poskytnuta v přípisu ze dne 17. 3. 2016, adresovanému JUDr. J. W..

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“

Podle ust. § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona: „Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle [§ 14 odst. 5 písm. d\)](#) nebo [§ 14 odst. 7](#) nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.“

Podle ust. § 38 správního řádu: „(1) Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci ([§ 73](#)). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce. (2) Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. (4) S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, napadené rozhodnutí neobstojí a je třeba jej zrušit.

Důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí spočívají ve značné míře již v postupu povinného subjektu, který v souladu s ustálenou judikaturou dospěl k závěru, že na iniciální žádosti žalobkyně o poskytnutí kopií veškerých záznamů a písemností týkajících se vyřizování dvou stížností JUDr. J. W., advokáta, a o sdělení konkrétních opatření přijatých při vyřizování stížností, je zčásti třeba pohlížet jako na žádosti o nahlížení do spisu podle správního řádu a aplikovat na tyto věci § 2 odst. 3 informačního zákona. Soud konstatuje, že skutečně platí, že ač je formálně žádost označena jako žádost podle zák. č. 106/1999 Sb., ale obsahově se jedná o žádost o nahlížení do spisu, je třeba ji vyřizovat podle jiného předpisu, a to podle správního řádu, který obsahuje komplexní úpravu, pokud jde o přístup do spisu. Žalovanému lze dát v tomto za pravdu, neboť, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012 - 23: „Otázkou, zda lze prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím nahlížet do správního spisu, se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudcích ze dne 13. 8. 2008, č. j. [2 As 38/2007 - 78](#), a ze dne 27. 1. 2004, č. j. [5 A 158/2001 - 100](#), dostupné na [www.nssoud.cz](#), dospěl k závěru, že nahlížení účastníka řízení do spisu podle ust. [§ 38](#) správního řádu je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je nutno je aplikovat právě v případě, požaduje-li žadatel kompletní správní spis. V ust. [§ 38](#) správního řádu je upraven jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. [5 A 12/2002 - 91](#), dostupný na [www.nssoud.cz](#)). Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací, a proto se v tomto případě zákon o svobodném poskytování informací nepoužije, když podle jeho ust. § 2 odst. 3 se tento zákon mimo jiné nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.“ Pokud v daném případě žalobkyně namítá, že nebyla účastníkem správního řízení, je možno uplatnit postup podle § 38 odst. 2 správního řádu, vztahující se na jiné osoby (než účastníky řízení a jejich zástupce), jimž za podmínek tam uvedených správní orgán umožní nahlédnutí do spisu a pořízení kopií spisu. Jinak však soud

musel dát za pravdu žalobkyni, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit, neboť vyřízení věci ze dne 4. 4. 2016 povinným subjektem je dílem nesrozumitelné, dílem nesprávné a dílem polovičaté.

Vyřízení žádosti ze dne 4. 4. 2016 je adresováno advokátu JUDr. J. W., s tím, že je jím reagováno na žádost Mgr. S. W. Soud uvádí, že nesrozumitelná je ta část vyřízení, v níž se uvádí, že „*Po posouzení obsahu Vaší žádosti v jednotlivých bodech 1a), 1b), 2a), 2b) je konstatováno, že s ohledem na ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona, nelze v této žádosti postupovat podle tohoto zákona, neboť v dané věci jste podával stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve které jste byl účastníkem řízení, a máte tedy právo nahlížet do spisu v souladu se správním řádem.*“ Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně podávala stížnost a že by ve věcech, o nichž žádá informace, označených pod bodem 1a., resp. 2a., figurovala jako účastník řízení, tedy, že by měla právo nahlížet do spisu v souladu se správním řádem. Tuto část vyřízení by tedy bylo možno podle smyslu vztáhnout k JUDr. W., což však nezapadá do kontextu věci. Tímto vyřízením povinný subjekt reagoval na žádost Mgr. S. W., která však v uvedených věcech nebyla účastníkem řízení, resp. osobou, která by podávala stížnost.

Ve druhé části vyřízení se opět odkazuje na § 2 odst. 3 informačního zákona, s tím, že „*poskytování informací o přijatých opatřeních a nahlížení do spisů upravuje speciální zákon, kterým je správní řád*“. Ve vztahu k žalobkyni lze ohledně nahlížení do spisu dát za pravdu policejnímu ředitelství v tom směru, že tato část žádosti měla být vyřízena postupem podle správního řádu. Z vyřízení však nijak nevyplývá, že by povinný subjekt věc postupem podle správního řádu skutečně vyřídil či že by ji vůbec nějak vyřídil. Pokud v dané věci správní orgán jakožto povinný subjekt dospěl k závěru, že určitou věc nelze vyřídít postupem podle informačního zákona, protože na její vyřízení vzhledem ke specifčnosti věci dopadá jiný právní předpis, tedy v daném případě správní řád (s čímž se soud ztotožňuje), měl správní orgán povinnost postupem podle správního řádu věc vyřídít, a ne pouze sdělit, že postup vyřízení věci je obsahem speciálního zákona. Z obsahu spisu tedy nelze seznat, že by k jakémukoliv vyřízení postupem podle správního řádu došlo.

Pokud jde o část týkající se žádosti žalobkyně o poskytnutí informace o přijatých opatřeních v reakci na zjištění učiněná při vyřizování stížnosti, není ze strany krajského ředitelství policie nijak uvedeno, proč by v těchto částech nebylo možno postupovat podle informačního zákona. Zde žalobkyně nežádá o nahlédnutí do spisu nebo o kopie celého či podstatné části spisu, ale žádá o sdělení konkrétních opatření přijatých do budoucnosti k předcházení pochybením. Proč tuto žádost nebylo možno vyřídít postupem podle informačního zákona, není z vyřízení ze dne 4. 4. 2016 zřejmé, a není to zřejmé ani z žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí v podstatné míře obsahuje pouze popis dosavadního průběhu věci, sdělení, že dle názoru žalovaného nebyl naplněn důvod, pro který lze podat na způsob vyřízení stížnost, a poté toliko komentář k aplikaci § 2 odst. 3 informačního zákona, s tím, že v žádosti žalobkyně žalovaný shodně s krajským ředitelstvím policie spatřuje žádost o kopii celého spisu.

Žalovaný tedy při posuzování postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace vůbec nevzal shora uvedené skutečnosti v potaz a v podstatě převzal argumentaci povinného subjektu uvedenou ve vyřízení ze dne 4. 4. 2016, a postup povinného subjektu potvrdil. Nezabýval se hodnocením postupu povinného subjektu v tom směru, že povinný subjekt věc vyřídil nesrozumitelně, když „smísil“ vyřizování žádosti o informace podané JUDr. J. W. s vyřizováním žádosti podané žalobkyní Mgr. S. W. prostřednictvím zástupce JUDr. J. W., advokáta, která každá byla podána v jiný den a každá měla být samostatně vyřízena. To, že v daném případě JUDr. J. W. podával žádost jednou za sebe (žádost ze dne 14. 3. 2016), jednou jako zplnomocněný zástupce žalobkyně (žádost ze dne 22. 3. 2016), nebylo možno zaměňovat. Zároveň žalovaný zcela pominul, že žádost žalobkyně obsahovala dvě roviny, tedy žádala o

poskytnutí dvou kategorií informací – jednak „kopií veškerých záznamů a písemností týkajících se vyřizování stížností“ (body 1a. a 2a.), jednak „sdělení konkrétních opatření k nápravě zjištěných pochybení“ (body 1b. a 2b.), a tedy to, že se k oběma částem měl povinný subjekt vyjádřit, tedy je měl vyřídit.

Pokud se týká „vyřízení“ žádosti žalobkyně v bodech 1b. a 2b., kde žalovaný odkázal na přípis, zasláný v odlišné věci jiné osobě při vyřizování jiné žádosti (ač v daném případě žádosti shodného znění), tedy na přípis ze dne 17. 3. 2016, který byl adresován JUDr. W., s tím, že jím byla vyřízena i žádost žalobkyně ze dne 22. 3. 2016 v bodech 1b. a 2b., nelze tento postup označit za správný. Přípisem ze dne 17. 3. 2016 bylo reagováno na žádost ze dne 14. 3. 2016 podanou subjektem odlišným od žalobkyně, tedy osobou JUDr. J. W.. Žádost žalobkyně, podaná v jejím zastoupení advokátem JUDr. J. W., a to až dne 23. 3. 2016, tedy šest dní po vyřízení žádosti JUDr. W. přípisem ze dne 17. 3. 2016, nemohla být tímž přípisem rovněž vyřízena. Je tedy zřejmé, že správní orgán se žádosti žalobkyně detailně nezabýval a nevypořádat se beze zbytku se všemi jejími částmi (1a., 1b., 2a., 2b.).

Závěrem lze tedy shrnout, že v části, v níž bylo možno žádost žalobkyně vyhodnotit jako žádost o nahlédnutí do spisu a bylo na místě postupovat podle správního řádu, ze spisu není zřejmé, že by to krajské ředitelství učinilo a že by postupem podle správního řádu žádost vyřídlilo, či že by ji jakkoliv vyřídlilo. V části, kde se žalobkyně domáhala sdělení konkrétních opatření přijatých v reakci na stížnosti, žádost vůbec vyřízena nebyla a nebylo ani vysvětleno, že by i na tuto část se správní řád vztahoval.

Jelikož žaloba byla shledána důvodnou, soud napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro vady řízení a současně podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, spočívající v náhradě soudního poplatku ze žaloby ve výši 3.000 Kč, odměně advokáta za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem tedy 9.800 Kč.

Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku ze dne 15. 7. 2016 k vyjádření žalovaného, neboť zde nebyly uvedeny žádné nové relevantní argumenty k věci a nejednalo se o důvodně vynaložený náklad, nadto soud ani další vyjádření k věci nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.